

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2434/2023
27.06.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Драгане Бољевић, Марине Милановић и Весне Станковић, чланова већа, у парници из радног односа тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Мирослав Лазаревић адвокат из ..., против туженог Образовно-васпитног центра „...“ из ..., кога заступа Државно правобранилаштво – Одељење у Ваљеву, ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4126/22 од 09.02.2023. године, на седници одржаној 27.06.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4126/22 од 09.02.2023. године.

ПРЕИНАЧУЈУ СЕ пресуда Апелационог суда у Београду Гж1 4126/22 од 09.02.2023. године и пресуда Основног суда у Ваљеву П1 434/21 од 26.07.2022. године, тако што се **ОДБИЈА** тужбени захтев за исплату износа од: 6.197, 86 динара за март 2021. године са законском затезном каматом од 21.04.2021. године, 6.197, 86 динара за април 2021. године са законском затезном каматом од 21.05.2021. године и 5.017,04 динара за мај 2021. године са законском затезном каматом од 21.06.2021. године, док се у преосталом делу ревизија тужене **ОДБИЈА** као неоснована.

ОДБИЈА СЕ захтев тужене за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ваљеву П1 434/21 од 26.07.2022. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да на име накнаде штете због мање исплаћене зараде за период од септембра 2019. до маја 2021. године исплати тужилји појединачно означене месечне износе са законском затезном каматом од 21. у наредном за претходни месец до исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да накнади тужилји трошкове парничног поступка од 96.500,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 4126/22 од 09.02.2023. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба туженог и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против наведене правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изавио ревизију због погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбе члана 404. Закона о парничном поступку (посебна ревизија).

Посебна ревизија је, у смислу члана 404. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18, 18/20, 10/23), изузетно правно средство које се може изјавити због погрешне примене материјалног права против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом. О дозвољености посебне ревизије одлучује Врховни суд, ценећи потребу одлучивања о том правном средству због разматрања правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

По оцени Врховног суда, ревизија туженог је изузетно дозвољена с обзиром да је у сличној чињенично и правној ситуацији донето више пресуда којима је одбијен истоврсни тужбени захтев за период од марта 2021. године, због чега је одлучио као у првом ставу изреке на основу члана 404. став 2. ЗПП.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. ЗПП, Врховни суд је нашао да је ревизија делимично основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилца је у утуженом временском периоду била у радном односу код тужене на неодређено време, обављајући послове учитеља са ученицом која је образовање стицала према индивидуалном образовном плану (ИОП), што је од тужилце захтевало додатни напор и ангажовање, при чему јој тужена није исплаћивала плату са увећаним коефицијентом за обрачун плате (од 10%) према Уредби о коефицијентима за обрачун и исплату плата запосленима у јавним службама. Економско-финансијским вештачењем је утврђено да је, приликом обрачуна плате тужилци у утуженом периоду, тужена примењивала коефицијент 14,88 и да је тако тужилци ускратила укупно 123.306,91 динар.

Нижестепени судови су закључили да је основан тужбени захтев тужилце, која је имала додатне обавезе да би се посебно припремала у раду са ученицима са сметњама у развоју по посебном индивидуалном образовном програму, пошто је Уредбом о коефицијентима за обрачун и исплату плата запосленима у јавним службама („Службени гласник РС“, бр. 44/01...24/12) прописано да се коефицијенти из члана 2. ове уредбе увећавају 10% за запослене у школи са децом ометеном у развоју и наставнике у одељењу за децу ометену у развоју при редовној основној школи (по члану 3. став 1. тачка 1. подтачка 4).

Изнето становиште нижестепених судова у складу је са позитивним материјалним правом и правним ставом на коме почивају одлуке нижестепених судова и овог суда за период до 01.03.2021. године.

Супротно указивању у ревизији, судови су за полазиште одлуке правилно прихватили обрачун извршен на основу члана 6. Закона о систему плата запослених у јавном сектору („Службени гласник РС“, бр. 18/16...157/20), којим је прописано да се основна плата одређује множењем основице за обрачун са коефицијентом, те да је тако добијена плата увек иста.

Међутим, нижестепени судови су превидели да је Уредбом о изменама и допунама Уредбе о коефицијентима за обрачун и исплату плата запослених у јавним службама („Службени гласник РС“ бр. 19/21 од 05.03.2021. године) измењена дотадашња одредба члана 3. став 1. тачка 1. подтачка 4, на начин што је прописано да право на увећање коефицијента припада само запосленима – наставницима који раде у школи за ученике са сметњама у развоју (члан 1), као и да то право припада и наставницима у редовној школи, али за рад у одељењу које је формирано само за ученике са сметњама у развоју (новододата подтачка 4а) и да се цитиране одредбе примењују почев од обрачуна и исплате плате за март (члан 2).

Због тога је Врховни суд делимично преиначио нижестепене пресуде и одбио тужбени захтев за исплату износа повећања за март, април и мај 2021. године, који тужили не припадају за те месеце с обзиром на цитиране одредбе измењене уредбе, те је одлуку из става другог изреке донео на основу чл. 416. став 1. и 414. став 1. ЗПП.

Одлука о захтеву тужене за накнаду трошкова поступка по ревизији, садржана у трећем ставу изреке, донета је на основу члана 165. ст. 1. и 2. ЗПП, у вези са чланом 153. став 2. ЗПП, с обзиром на незнатан успех тужене у поступку по ванредном правном леку.

**Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**